

társasági Érdemrend tisztikeresztjét, 2011-ben A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét.

Török József 2000-ben a máltai lovagrend magisztrális káplánja lett, 2010-től tiszteletbeli konventuális káplán. Elsősorban a rendtagok lelki programjaiba kapcsolódott be, lelkigyakorlatokat és lelki napokat vezetett, de részt vett több karitatív programon, így a máltai lovagrend éves lourdes-i zárándoklatán is. 1999-ben meghatározó dolgozatot írt a rend történetéről. A Magyar Máltai Lovagok Szövetsége megalakulásának 75. évfordulójára 2003-ban kiadott *Emlékkönyv*be ő írta a máltai rend egyetemes és magyarországi történetét bemutató fejezeteket. 2019 őszén ő lett a Magyar Máltai Lovagok Szövetsége megújult Fortuna utcai rendházának kápolnaigazgatója.

2017-ben nyugállományba vonult mint professor emeritus.

Súlyos, gyógyíthatatlanul előrehaladott betegségét 2019 októberében diagnosztizálták. Sok szenvedés után, 2020. január 24-én 2 óra 30 perckor tért meg Teremtőjéhez.

Legeza László

Dr. Szecskó Károly halálára (1939–2020)

1974-ben vettem át Morvay Pétertől az akkor *Honismereti Híradó* nevet viselő folyóiratunk szerkesztését, és már abban az évfolyamban két alkalommal is foglalkoztunk a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Mezőcsáton folyó honismereti munkával, ami azt jelenti, hogy volt miről hírt adni. 1970-ben megindult a Mezőcsáti Járási Könyvtár és a Járási Művelődési Központ közös kezdeményezésével a *Mezőcsáti Helytörténeti Füzetek* sorozat, amelynek már az első esztendőkből négy száma jelent meg Táboros Sándor tanár úr szerkesztésével,¹ továbbá a mezőcsáti Egressy Béni Művelődési Házban induló díszítőművészeti szakkörvezetői tanfolyamról is hírt adhattunk.² Ilyen hagyománytiszteelő, múltja iránt érdeklődő közösségben született 1939. január 24-én Szecskó Károly, Heves megyei gyökerekkel rendelkező parasztszaládban. Nagypapa fiatalon került Mezőcsátra, ahol kezdetben gazdasági cselédként szolgált, majd házassága és szorgalma révén tízgyermekes gazdaember lett. Fia Bihar megyéből való, Újmargittán született leányt vett feleségül, s az ő három gyermekük közül a középső volt dr. Szecskó

Dr. Szecskó Károly

1 *Halász Péter*: Mezőcsáti Helytörténeti Füzetek. Honismereti Híradó 1974/1. 61–62.; *Dr. Szabó Ferenc*: Horváth Barna: Adalékok Igrici község önkormányzatának és művelődéstörténetének kezdeteihez. Mezőcsáti Helytörténeti Füzetek 5. sz. Mezőcsát, 1974. Honismereti Híradó 1975/5–6. 105–107.

2 *Pekárovics Zoltán*né: Díszítőművészeti tanfolyam indult Mezőcsáton. Honismereti Híradó 1974/4. 35.

Károly, a Heves Megyei Honismereti Egyesület kiemelkedő személyisége, aki 2020. február 27-én befejezte földi pályafutását.

Szülőfalujának elemi iskolájában a helytörténész dr. Táboros Sándor volt az osztályfőnöke, akinek a már említett *Mezőcsáti Helytörténeti Füzetek*ben jelentek meg írásai. Ő figyelt fel jó eszű tanítványára, s beszélt rá szüleit, hogy küldjék – vagy inkább engedjék – középiskolába a fiukat. Így került Szecskó Károly a miskolci Földes Ferenc Gimnáziumba, ahol később sokat emlegetett kedves tanára volt H. Kovács Mihály, József Attila egykori egyetemi diáktársa. Hogy egyre nehezebben gazdálkodó szüleit anyagilag ne terhelje sokáig taníttatásának költségeivel, nem az ELTE szíve szerint való magyar–könyvtárosi szakára, hanem a hamarabb diplomát adó egri Pedagógiai Főiskolára jelentkezett 1957-ben. Már 1958-ban titkára lett a főiskola Tudományos Diákkörének, s több Országos Diákköri Konferencián tartott előadást, a szünidőkben pedig szüleinek segített a gazdaságukban. Egyetemi terveit azonban nem adta fel, jeles államvizsgája után a verpeléti általános iskolában tanítva az ELTE levelező szakán magyar–történelem szakos tanári oklevelet, 1975-ben pedig doktori diplomát szerzett. Bár életének további részében elsősorban Egerben dolgozott, továbbra sem lett hűtlen az immár várossá lett szülőfalujához, s fáradhatatlanul kutatta Mezőcsát történelmét.

Ifjúkori érdeklődéséhez híven 1968-ban a Heves Megyei Könyvtár munkatársa lett, majd különböző kitérők – MSZMP Heves Megyei Oktatási Igazgatóság, Heves Megyei Lapkiadó Vállalat, MSZMP Heves Megyei Bizottságának Archívuma – után 1990-től nyugdíjazásáig a Heves Megyei Levéltár főmunkatársaként dolgozott; emellett speciálkollégiumot tartott az Esterházy Károly Tanárképző Főiskolán, valamint oktatott az egri Hittudományi Főiskolán. Feleségétől, Bukolyi Enikő könyvtárostól két leánya született, Gabriella közgazdász, Adrienn latin–franciatanár lett.

Szecskó Károly már általános iskolás korában érdeklődött a történelem iránt, erre figyelt föl osztályfőnöke, Táboros Sándor tanár úr. Középiskolás korában az író Veres Péterrel levelezett, később róla írta főiskolai felvételi dolgozatát. Később irodalomtörténeti témában levelet váltott Sötér István akadémikussal is.

Főiskolás korától foglalkozott Heves és Borsod megye helytörténetével. Kutatási témái elsősorban munkásmozgalom-, művelődés-, nevelés-, egyház-, orvos-, valamint településtörténet. Munkásságának eredményeit 35 önálló kötetben, 150-et folyóiratban, időszakos kiadványokban, valamint 300-at megyei napilapokban tett közzé. Tudományos előadásainak se szeri, se száma. Tagja volt a *Hevesi Művelődés* szerkesztőbizottságának (1969–1980), társszerkesztője a *Hevesi Szemlének* (1984–1990), szerkesztette a *Heves Megyei Propagandistát* (1973–1990) és tagja volt több tudományos társaságnak, bizottságnak, baráti körnek. A sors fura fintora, hogy első elemistás korában megbukott olvasásból, de aztán „élete jelentős részét levéltárakban és könyvtárakban töltötte” – mint dr. Misóczki Lajos írta róla 70. születésnapján köszöntőjében.

Elsősorban honismereti munkássága elismeréseként 1977-ben megkapta *A Munka Érdemrend bronz fokozatát*, 1995-ben a *Pro Cultura Agraria* kitüntetést, 2010-ben a *Honismereti Emlékplakettet* kapott,³ szülőföldje pedig a *Mezőcsát díszpolgára* címet adományozta számára. Nyugdíjas éveiben, súlyos betegségéből is felépülve Heves megye évfordulónaptárán dolgozott és félbemaradt munkáit igyekezett befejezni.

Vajon sikerült-e készülöben lévő írásai végére pontot tennie?

Halász Péter

3 Somfai Tiborné: Dr. Szecskó Károly. Honismeret 2010. 4. 81–82.